

ПОЛЕЗНОСТТА НА ГРЪЦКАТА МИТОЛОГИЯ ЗА СЪВРЕМЕННИТЕ СПЕЦИАЛИСТИ ПО СТРАТЕГИЧЕСКИ КОМУНИКАЦИИ

Сашо Воденичарски

Университет по библиотекознание и информационни технологии

Резюме: Докладът изследва връзката между древните предания от Древна Елада и съвременната дейност по стратегически комуникации (СтратКом). В най-новата ни епоха, която се отличава с бърз обмен на информация, широко разпространена дигитална комуникация и сложни хибридни заплахи, СтратКом се превръщат в ключов компонент на националните и международните усилия за сигурност, осъществявани от съюзи и държави, ангажирани с поддържането на стабилност и колективна отбрана. Използваните досега методи се припокриват, но и подлагат на съмнение от сложни наративи и културни влияния, които формират възприятията и влияят на общественото мнение. Вечните истории и архетипи, вградени в преданията, предлагат богатство от символи и образи на герои. Те могат да бъдат използвани за подобряване на отделните елементи на съвременните СтратКом – така както са разбирани в Северноатлантическия съюз. Добре познатите митове служат като ранни примери на техники за разказване на истории, които манипулират възприятието, предизвикват емоционални реакции и насърчават колективната идентичност. Те са и пример за използване на символика и архетипи, които продължават да влияят на културното съзнание, предоставяйки ценни инструменти за създаване на убедителни наративи. Показано е как могат да бъдат адаптирани и претълкувани за целите на професионалистите днес.

Ключови думи: стратегически комуникации; митове; наративи; влияние; хибридни войни

ВЪВЕДЕНИЕ

В съвременното стратегическите комуникации (СтратКом) са ключов компонент на националните и международните усилия за сигурност. Традиционните подходи се допълват, но и оспорват от наративи, които формират възприятия и влияят на общественото мнение. Вечните истории, вградени в преданията от Древна Елада (Kup, 2021), предлагат богатство от символи и геройски архетипи. Те могат да бъдат използвани за подобряване на елементите на СтратКом. Темите за героизъм, измама, божествена намеса и морални дилеми служат като ранни примери на техники за разказване на истории, които предизвикват емоционални реакции и насърчават колективната идентичност – елементи, които резонират в съвременното.

МЕТОДОЛОГИЯ

Изследването на полезността на старогръцките митове за съвременните СтратКом изисква мултидисциплинарен подход. Той включва: анализ на разка-

зите за идентифициране на архетипни модели, които могат да бъдат адаптирани към стратегиите на Алианса; извличане на структури (Одисей – устойчив, Прометей – иноватор) и сравнението им с актуални наративи; компаративен исторически метод; семиотичен анализ. Целта е да се определи как универсални теми (героизъм, саможертва, колективна защита) могат да усилят посланията. Изследването на митологични фигури като Одисей, Хермес и техните комуникационни стратегии, вариращи от измама до божествено напътствие, проучва как историите им са полезни за въздействие върху съвременни аудитории. Изтъкнати са възможности, но и рискове.

РЕЗУЛАТИ

Разкриват се няколко актуални теми, като централната е за манипулирането на възприятията в преразказите и интерпретациите на митични събития. Отразяват подбора на информацията, преднамерената ѝ промяна и използването ѝ като оръжие в конфликти. Троянската война е забележителен случай. Измамата, олицетворена от дървения кон, има аналогия в днешни дезинформационни кампании. По-малко известни са: опитът на древните „медии“ – гадателите, да влияят върху вземането на решения от висшето военно командване (Агамемнон и дъщеря му Ифигения – необходимата за успеха на войната жертва); потушаването на недоволство при разпределяне на плячка (Ахил, Терсит); отношенията между съюзниците и дори „приятелският огън“ между тях (сблъсъкът с Телеф; убийството на Терсит); проникването на цар Приам в ахейския лагер, за да си върне тялото на Хектор, и др. Сцени от „Илиада“ и „Одисея“ служат за пропаганда в бита на атиняните поне от времето на тирана Пизистрат, заел се да им гради идентичност. Това се прави и днес с комиксите и филмите, а по-рано във времето е илюстрацията на Джон Флаксман на „сцената, в която Одисей напива гиганта Полифем“ (Junker, 2012, р. 40). Рисунки днес се използват в листовки – ако сред противниковите бойци и население има висока степен на неграмотност или се знае, че не биха прочели текста, но ще видят изображението. Логото на Алианса присъства върху битови предмети, бутилки вино и аксесоари към униформи, с което се укрепва идентичността.

Митовите поставят темата за двусмислената истина, където богове и смъртни действат със слоеве от скрити мотиви и хитрости, предизвиквайки постоянна несигурност и оспорвани реалности, които определят съвременното информационно бойно пространство. Това включва „психологически атаки във всички медийни платформи, предназначени да разпространяват пропаганда, дезинформация и погрешна информация, както и да сеят несигурност и раздори“ (Vertuli, Loudon, 2018, р. 127). Преданията използват символи и архетипи, резониращи дълбоко в колективното съзнание. Те оформят възприемането на реалността. Митовите влияят, но не пасивно – интерпретациите гарантират, че „се запазват през поколенията и културните контексти“ (Poop, 2017). Символното посредничество се усилява от присъщата им структура на „свещени наративи“, служещи като „основополагащи истории, които информират и легити-

мират социалните норми, властовите структури и светогледите“ (von Hendy, 1992). Увлечателният разказ прави посланията убедителни, тъй като границата между измислица и истина се размива. Омировите епоси са средства за разгаряне на патриотичен плам и легитимиране на кампаниите на градове държави – актове на справедливост или отмъщение и така „реферират към споделени културни и религиозни ценности сред населението на Елада“ (Fitzgerald, Green, 2017). Това насърчава общностното сближаване, но и предоставя инструменти за мобилизиране на подкрепа. Вижда се в атинската им експлоатация, „за да се събуди или патриотична лоялност, или несъгласие, свидетелстващи за осъзнаване на пропагандния им потенциал“ (Finn, 2025, p. 413). Владетели и драматурзи „адаптират митологични мотиви, за да утвърдят авторитета си и да повлияят на обществените настроения, като размиват границите между свещеното повествование и държавната намеса“ (Pearson, 1936). Пример е добавянето на атински участници в похода срещу Троя, вмъкването на атински кораби вместо съдовете на техен неприятел и др.

Данни за пропаганда носи митът за Минотавъра, истинска „черна кампания“. В него се намират „внушения за извършване на човешки жертвоприношения, за извратеното влечение на местната царица Пазифае към бик, за Дедал като възможен агент и мним изгнаник, инфилтриран в двора на Минос – за да стане негов изобличител“ (Wodenicharsky, 2019, p. 74) и пр. „Правейки раждането на хибрида възможно, Дедал изважда на дневна светлина латентния характер на тираничната власт на Минос, тъй като към характерните черти на тиранията се числели и поругаването, сексуалната разюзданост, скотството и антропофагията. Разбира се, ставало въпрос за атинския портрет на Минос...“ (Frontisi-Ducru, 2003, p. 38).

Интерпретирането на митовете позволява надграждане. СтратКом претълкуват техни елементи, за да обогатят и обединят посланията си пред разнобразни целеви аудитории. Наративите служат като свързваща тъкан за институционална идентичност и обществена ангажираност. Адаптирането на мотиви като героизъм, жертвоготовност или защита на общо благо комуникира колективна мисия за сигурност и насърчава емоционалния резонанс. Два повсеместни политически мита – „американската изключителност“ и „цивилизацията срещу варварството“, които „отдавна определят идеалния образ на Америка за себе си и нейното място в света, са се превърнали в основни елементи в езика на „Войната срещу терора“. Качествен анализ на съдържанието на над 50 официални текста, съдържащи лексикални тригери на двата мита... показва, че висши служители от администрацията на Буш са използвали реторично тези митични представи за света по начини, които легитимират и нормализират практиките на „Войната срещу тероризма“ (Esch, 2010). Предизвикателство е да се гарантира, че тези символи не са произволно прикрепени към конкретни мисии, което би могло да доведе до объркване, „ако предвиденият наратив е лишен от яснота или съгласуваност“ (Flockhart, 2011). Затова формулирането на послания трябва да се фокусира върху култивиране на универсално резони-

ращи символи, укрепващи единството на Алианса, които остават достатъчно гъвкави. Това изисква целенасочено, чувствително към отделните култури калибриране на митичните рамки, които могат да предизвикат едновременно солидарност и яснота.

ДИСКУСИЯ

Разглеждат се примери, свързани с „хитроумния“ Одисей; с пратеника и глашатая на боговете – Хермес; обясняващи ползата им за СтратКом; рисковете от неправилно тълкуване, изкривяващо оригиналните значения до проблематични светогледи; етичните аспекти и културните съображения – за да се гарантира, че мотивите ще послужат за единство и разбирателство, а не за разделение или манипулация.

Майсторството на **Одисей** е явно: в качество на рекрутер разкрива облечения като момиче Ахил сред дъщерите на царя на о. Скирос Ликомед. Царят на Итака прави сцена, в която само истински воин би бил привлечен от оръжие, поставено сред множество женски панделки и украшения от уж пътуващ търговец. Одисей поставя капан, който „разчита на присъщите различия в поведението между Ахил и момичетата“ (Apollodorus, 1992). Маневрата подчертава дълбокото му разбиране за рационалното поведение и демонстрира как изматата може да бъде използвана за разкриване на скрити истини. Интересен е тактическият подход, който използва, за да бъде преодолян страхът, че първият, стъпил на троянска земя, ще загине – както и става. Одисей манипулира средата и разкритието се превръща в рационален резултат за целта на измамника. Така става и с „доказателствата“ от разпита на пленени троянци, който трябва да реши спора за доспехите на Ахил. Загубилият Аякс Теламонид се самоубива, полудял от срам и гняв. Тези епизоди, както и бягството от пещерата на Полифем подчертават комбинирането на интелигентност, психологическо прозрение и измама на „хитроумния“ Одисей.

Хермес е позициониран сред Олимпийците като централна фигура в предаването, тълкуването и контрола на знанието. Глашатай и пратеник на боговете, той осигурява потока от „информация между смъртните и божествата, като по този начин улеснява съществения диалог, който поддържа космическия и социалния ред“ (Karach, 2023). Изобразяването му като бърз и надежден куриер подчертава значението на ефективното предаване на съобщения и в митологичните, и в реалните разкази. Способността му да се движи между граници – независимо дали тези, разделящи боговете от смъртните, или живота от смъртта – „отразява предизвикателствата и необходимостта от предаване на съобщения през различни културни, социални и екзистенциални разделения“ (Mcintosh, 2024). Дарбата му е символично подсилена от крилати сандали, които представляват не само скоростта, но и безпрепятственият поток от знания и новини между различни светове. Свързаността на ролите на Хермес – пратеник, водач и посредник – подчертава нуждата от надеждни канали за комуникация.

Интегрирането на символи и теми в наративни стратегии може да издигне

функционалните послания в по-дълбоко преживяване, „засилвайки колективната идентичност и споделената цел сред държавите членки и световната аудитория“ (Okatakyie). Посредством универсалната привлекателност на митологичните мотиви Алиансът може да оформи мисиите си не само като политически обусловени императиви, но и като част от трайна сага, в която сигурността, устойчивостта и единството се превръщат в героични добродетели. „Митологията е ключова част от разказването на истории, като 70% от днешните филми и книги са базирани на стари митове... Филми като „Сблъсъкът на титаните“... все още могат да привлекат големи тълпи, като версията от 1981 г. е спечелила 41 милиона долара, а римейкът от 2010 г. – 493 милиона долара. Пътешествието на героя, концепция от древни митове, се среща в 90% от хитовите филми“ (Silviya, 2024), като какъвто се очертава „Одисея“ на Кристофър Нолан. Повечето от супергероите в съвременната популярна култура произлизат от митовите на Елада. Дори нов супергерой като „Жената чудо“ (в ролята – Гал Гадот) черпи сюжета си от мита за амазонките, независимо че цели прекратяване на Първата световна война. При това неизменно се споменава, че актрисата е служила като войник в армията на Израел, макар като фитнес инструктор. Показателно е, че вече е „формирана тенденция на нарастване с 50% от 2010 г. насам“ (Lombardi, 2024) на употребата на древногръцките митове в киното. Зрителите се радват на тези корелации, като „65% споделят, че намират митологичните теми за по-интересни от съвременните истории“ (Silviya, 2024), дори да са по оригинални сценарии. Данните дават основание да се смята, че ако правилно използват наративите, специалистите по СтратКом могат да сакрализират целите на Алианса с придаване на усещане за автентичност и неизбежност, вкоренени в архетипите (по Юнг) на мисленето при разказването на истории. Те ще успеят да „формират символичната архитектура на политическите общности, международните институции и глобалния ред. Международните отношения се състоят не само от държави, институции, норми и порядки, но по-основно от истории, които правят международното разбираемо“ (Gellwitzki, Moulton, 2025). Този многомерен наратив, обхващащ военна, политическа и културна област, може да противодейства на дезинформацията, да изгради доверие и да вдъхнови както вътрешна солидарност, така и външна подкрепа. В ерата на хибридни заплахи Алиансът трябва съзнателно да създава истории, които свързват древната сила на мита с неотложните реалности на днешния ден, очертавайки мисията си като едновременно необходима и благородна.

Интегрирането предлага значителни предимства, но и забележими недостатъци. От една страна, митовите свързват историческата мъдрост със съвременните проблеми, обогатявайки посланията с културен резонанс и емоционална дълбочина. Например, „за да се отразят обществените проблеми, да се осветли комуникацията с обществеността и да се разрешат конфликти между заинтересованите страни“ (Klinke, Renn, 2002). Във властта им е и да повлияят върху вземането на решения, като предоставят познати архетипи и морални уроци, които лесно преминават през филтрите на поколенията. Въпреки това

самите качества, които правят митовете завладяващи – символика, двусмисленост и културна специфика – също така въвеждат предизвикателства. Неправилните тълкувания могат да изкривят оригиналните значения и да увековечат остарели или проблематични светогледи, но и потенциално да подкопаят доверието и ефективността на комуникационните усилия. Освен това разгръщането на митове в области с висок залог, като инциденти и кризи, изисква внимателно обмисляне на социално-културния контекст на целевите аудитории. „Способността за ефективна комуникация в ситуация с висок стрес е съществена комуникационна компетентност за мениджъри, инженери, учени и професионалисти във всяка област, които могат да бъдат въвлечени в трудни ситуации“ (Covello, 2021). Сферата на сигурността и отбраната е точно такава.

Митологичните мотиви помагат за справяне с хибридни заплахи. Надграждайки върху основополагащата роля на достоверността на разказа и на символното посредничество, преосмислянето на сюжетите предлага убедителна стратегия „посредством използване на техния дълбоко вкоренен културен резонанс и адаптивност в различни области“ (Mock, 2012). Например историческите модели разкриват как обществата претълкуват митични символи, за да се справят с възникващите си тревоги. Институции като християнската църква „трансформират и кооптират езическата иконография, за да управляват съвременните страхове и да установят нови форми на легитимност“ (Youvan, 2024). Подобна преконтекстуализация позволява на митовете да функционират едновременно като хранилища на колективната памет и като гъвкави инструменти за артикулиране на отговори на хибридни заплахи – но такива, които съчетават конвенционални, неконвенционални, технологични и информационни опасности. Иначе казано, „въпросът за информационната война може да се разглежда като най-илюстративния пример, доказващ адекватността на тезата за конвергенцията на естественонаучните, техническите и хуманитарните знания“ (Bakirov, Suleimenov, 2025).

Адаптирането на митовете като инструмент за влияние въвежда етични дилеми. Наративите са вкоренени в културните системи и манипулирането им може да размие границите между убеждаване и измама. Разбира се, важна е и степента на преоформяне, без да се изкривят основните им значения. При това процесът изисква легитимност. Адаптирането им в полза на СтратКом често включва селективно акцентиране или пропускане на елементи, което повдига въпроси за моралната отговорност, но и професионализма на създателите на наративи. Примерите с филмите „Троя“, „Сблъсъкът на титаните“, „Персей“, „Херкулес“ и „Одисей“ (по сюжети от древногръцката митология) и дори двата „300“ (за историческите битки в прохода Термопили и край остров Саламин) са показателни. Свързаността на културна традиция, институционална легитимност и етична комуникация подчертава необходимостта от ясни насоки и диалог – за да се гарантира, че адаптирането защита ценности, избягва подвеждаща експлоатация и поддържа общественото доверие.

Културният контекст на митовете има ключова роля, защото действа едно-

временно като мост и филтър за теми и герои. Гъвкавостта на наративите осигурява актуалността им през различни епохи и култури. Названието „Алтея“ (от 2004 г.) на мисията на ЕС в Босна и Херцеговина е само един, но пък типичен пример за употребата на митовите в СтратКом. Името на майката на героя от Калидонския лов – Мелеагър, означава „лечителка“, а държавата от Западните Балкани има нужда не просто от омиротворяване, а от излекуване на раните от войната там. Взаимодействието между оригиналния културен контекст на митовите и перспективите на съвременната публика подчертава значението на „кода“: преданията могат да са опорни точки за алегория, аналогия и сравнение, позволявайки на различни публики да намерят точки на свързване – независимо дали посредством универсални човешки теми, или специфични социални, етични или космологични рамки, вградени в историите. Степента, до която резонират, се влияе от това доколко техните наративи и ценности съответстват или се различават от вярванията, практиките и историческия опит на тяхната публика. Тъй като митовите преминават езикови и културни граници, става наложително да се признаят историческите и културните слоеве, които влияят на интерпретацията – при запазване на тяхното богатство, за ангажиране на глобална аудитория. Такъв ефект наскоро потърси президентът на Северна Македония Г. Силяновска. На среща с дипломатическия корпус тя сравни страната с „Пенелопа, която, чакайки Одисей, непрекъснато променя конституцията си по искане на някого отвън, забравяйки, че тя (конституцията) е закон над законите“.

За да гарантира Алиансът отговорна употреба на митологични препратки в посланията си, трябва да овладее мотивационната им сила, като същевременно избягва безкритично политизиране. Алюзиите, когато са стратегически интегрирани, могат да помогнат за оформянето на сложни концепции за сигурност по удобен начин, засилвайки колективната идентичност сред държавите членки. Все пак практикуващите най-видимия елемент на дейността СтратКом – специалистите от връзки с обществеността, от дълго време приемат, че те „са силно основани в контекста на западните капиталистически и демократични общества и... това, което е приложимо в една страна, е приложимо и в много страни“ (Hodges, 2006). Проблем възниква, когато митовите се манипулират, за да легитимират противоречиви политики или неясни исторически истини. Нерядко названия на военни операции не оправдават целите им или дори са били променяни. Това подчертава необходимостта НАТО да установи ясни насоки за контекстуалното използване на такива препратки, като гарантира, че са в съответствие с демократичните ценности и не допринасят за изграждането на изключващи или подвеждащи наративи. Обявявайки операцията в Косово като хуманитарна интервенция, говорителят Джейми Ший „представя кампанията в „митични термини“ и развива трансцендентен дискурс, който може да резонира с различни обществени среди“ (Schoenberger-Orgad, 2011). Посредством засилване на критичната осведоменост и прозрачност относно произхода и последиците от наративите Алиансът може да насърчи отговорни комуникационни практики, които изграждат доверие у по-информирания аудитория.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Митологията носи потенциал като важен ресурс за съвременните СтратКом. Те предлага съкровищница от символен език, архетипни герои и наративни рамки, които могат да засият резонанса на посланията. Паралелите, направени между митологичните теми – като измамата, многопластовите мотиви и неяснотата на истината – и съвременната информационна война, подчертават актуалността на древните разкази за разбирането и противодействието на дезинформацията, хибридните заплахи и психологическите операции. С помощта на митичната символика стратегическите комуникатори могат да насърчат емоционалната ангажираност, да засият споделените ценности, като героизъм и жертвоготовност (позабравени напоследък), и да установят колективна идентичност, която надхвърля културните разлики. Бъдещи изследвания ще проучат емпиричните оценки на ефективността на вдъхновените от древни предания послания сред различни културни аудитории и ще предложат начини за етично вграждане на митичните символи в дигитални и управлявани от изкуствен интелект комуникационни платформи.

REFERENCES

- Apollodorus. (1992). *Mitologicheska biblioteka* [Mythological library] (M. Slavova, Trans.). Nauka i izkustvo. (Original work published c. 1st–2nd century CE).
- Bakirov, A., Suleimenov, I. (2025). Theoretical bases of methods of counteraction to modern forms of information warfare. *Computers*, 14(10), 410. <https://doi.org/10.3390/computers14100410>
- Covello, V. (2021). *Communicating in risk, crisis, and high stress situations: evidence-based strategies and practice*. IEEE Press; Wiley
- Esch, J. (2010). Legitimizing the “War on Terror”: Political myth in official-level rhetoric. *Political Psychology*, 31(3), 357–391.
- Finn, J. (2025). Military propaganda in the campaigns of Alexander the Great. In E. M. Anson (Ed.), *Brill's companion to the campaigns of Philip II and Alexander the Great* (pp. 392–428). Brill.
- Fitzgerald, K., Green, M. (2017). Narrative persuasion: Effects of transporting stories on attitudes, beliefs, and behaviors. In F. Hakemulder, M. M. Kuijpers, E. S. Tan, E. S., Bálint, K., Doicaru, M. (Eds.), *Narrative absorption* (pp. 49–67). John Benjamins Publishing Company. <https://doi.org/10.1075/lal.27.04fit>
- Flockhart, T. (2011). *After the strategic concept: Towards a NATO version 3.0*. (DIIS Report No. 2011:06). Danish Institute for International Studies. <https://www.econstor.eu/handle/10419/59852/>
- Frontisi-Ducru, Fr. (2003). Minotavarat, ili razhdaneto na hibrid. [The Minotaur, or the Birth of the Hybrid]. *Evropa 2001*, 10(4), 38. [Фронтизи-Дюкру, Фр. (2003). Минотавърът, или раждането на хибрида. *Европа 2001*, 10(4), 38.]
- Gellwitzki, N., Moulton, J. (2025). The new age of myth: Political narratives and the reconstitution of world order. *International Organization*, 79(S1), S44–S56. <https://doi.org/10.1017/S0020818325101021>

- Hodges, C. (2006). "PRP culture": A framework for exploring public relations practitioners as cultural intermediaries. *Journal of Communication Management*, 10(1), 80–93 <https://www.researchgate.net/publication/235255064>
- Junker, K. (2012). *Interpreting the images of Greek myths: An introduction*. Cambridge University Press.
- Kapach, A. (2023). *Olympian god Hermes*. Mythopedia. mythopedia.com
- Klinke, A., Renn, O. (2002). A new approach to risk evaluation and management: Risk-based, precaution-based, and discourse-based strategies. *Risk Analysis*, 22, 1071–1094 <https://www.academia.edu/67477097/> ; <https://doi.org/10.1111/1539-6924.00274>
- Kun, N. A. (2021). *Starogratski legendi i mitove* [Ancient Greek legends and myths]. Kolibri. (Original work published 1914). [Кун, Н. А. (2021). *Старогръцки легенди и митове*. Колибри.]
- Lombardi, E. A. (2024, November 16). *The impact of Greek mythology on modern culture*. A Book Geek. <https://www.abookgeek.com/the-impact-of-greek-mythology-on-modern-culture/>
- Mcintosh, M. (2024, December 14). *Hermes: Messenger of the gods in ancient Greek mythology*. Brewminate. <https://brewminate.com/hermes-messenger-of-the-gods-in-ancient-greek-mythology/>
- Mock, S. (2012). *Symbols of defeat in the construction of national identity*. Cambridge University Press.
- Okatakyie. (2026). *Can mythology inspire modern storytelling and games?* Okatakyie. okatakyie.com
- Pearson, L. (1936). Propaganda in the Archidamian war. *Classical Philology*, 31(1), 33–52 www.journals.uchicago.edu/doi/pdf/10.1086/361892
- Poon, S. (2017). Symbolic perception transformation and interpretation: The role and its impact on social narratives and social behaviours. *IAFOR Journal of the Social Sciences*, 3(1), 47–61.
- Schoenberger-Orgad, M. (2011). NATO's strategic communication as international public relations: The PR practitioner and the challenge of culture in the case of Kosovo. *Public Relations Review*, 37(4), 376–383. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0363811111000737>
- Silviya, Y. (2024, September 5). *Greek and Roman mythology in modern literature and film*. Indigo Music. <https://indigomusic.com/feature/greek-and-roman-mythology-in-modern-literature-and-film>
- Vertuli, M. D., Loudon, B. S. (Eds.). (2018). *Perceptions are reality: Historical case studies of information operations in large-scale combat operations*. University Press.
- Von Hendy, A. (1992). The modern construction of myth. *disClosure: A Journal of Social Theory*, 1(2). uknowledge.uky.edu
- Wodenicharsky, S. (2019). *PR не е от вчера*, Softrade. [Воденичарски, С. (2019). *PR не е от вчера*. Софтрейд]
- Youvan, D. (2024). *Elites as reptiles: Tracing the reptilian archetype from ancient myths to modern narratives*. <https://www.researchgate.net/publication/383609271>

THE UTILITY OF GREEK MYTHOLOGY FOR MODERN STRATEGIC COMMUNICATIONS PROFESSIONALS

Abstract: *This paper examines the relationship between the ancient legends of Hellas and the contemporary discipline of Strategic Communications. In our current era, characterized by rapid information exchange, widespread digital communication, and complex hybrid threats, StratCom has evolved into a critical component of national and international security efforts undertaken by alliances and nations committed to maintaining stability and collective defense. Traditional methods are both complemented and challenged by sophisticated narratives and cultural influences that shape perceptions and influence public opinion. The timeless stories and archetypes embedded in these legends offer a wealth of symbols and heroic imagery. These elements can be utilized to enhance the distinct components of modern StratCom, as conceptualized within the North Atlantic Alliance. Well-known myths serve as early examples of storytelling techniques that manipulate perception, evoke emotional responses, and foster collective identity. Furthermore, they exemplify the use of symbolism and archetypes that continue to influence cultural consciousness, providing valuable tools for crafting compelling narratives. The paper demonstrates how these ancient elements can be adapted and reinterpreted to serve the objectives of today's communication professionals.*

Keywords: *Strategic Communications; myths; narratives; influence; hybrid warfare*

Assoc. Prof. Sasho Wodenicharsky, PhD

ORCID 0000-0003-2005-0067

University of Library Studies and Information Technologies

Sofia, Bulgaria

E-mail: s.wodenicharsky@unibit.bg